

ti tvt stabil rødspættebestand i Nordsøen. Når vi tænker på, hvordan det er gået med andre fiskearter gennem de sidste 20 år, har der været en stor stabilitet, netop fordi Danmarks fiskeripolitik på området slog igennem i EF. Vel var vi nødt til at acceptere, at det hollandske bomtrawlfiskeri efter tungere også skulle have lov til at eksistere, og derfor accepterede vi en speciel regel, der sagde, at når der blev fisket efter tungere, og tungere udgjorde 5 pct. af fangsten, kunne man bruge en mindre maskestørrelse end den, man skulle bruge i rødspættefiskeriet. Derfor har hollænderne fået lov til at bruge de 80 mm.

Her bevæger vi os ind til kernen i den diskussion, vi skal have her i dag; men inden jeg går over til det, vil jeg godt sige, at der er megen sund fornuft i at have et højt beskyttelsesniveau for rødspætter, for netop rødspætten er en af de få fiskearter, der har få naturlige fjender. Det vil sige, at fra det øjeblik, rødspætten har overstået larvestadiet og bevæger sig ned på havbunden, er der ikke mange andre fiskearter, der æder dem, og derfor får man meget ud af at sikre ungfisken. Man får meget større mulighed for at kunne drive rødspættefiskeri, hvis det princip fastholdes.

Men så kommer vi til EU-beslutningen den 30. oktober, hvor ministeren fremstiller det sådan, at havde vi bare kunnet undgå, at bomtrawlskassen blev flyttet op til de 560 nord, havde alt været godt. Det mener jeg ikke, og jeg mener heller ikke, man kan sige, at ved at acceptere en nedsættelse af mindstemålet for rødspætter til 22 cm og ved at fjerne 5 pct.-reglen i tungefiskeriet og dermed tillade 80 mm-redskabet i hele rødspættefiskeriet har man sikret en ordentlig beskyttelse.

Jeg vil også tilbagevise ministerens argumenter om, at vi kunne opnå noget på rådsmødet ved at stemme for. Jeg mener, at man skulle have sat det biologiske arbejde i gang meget tidligere, end vi snakker om nu. Ministeren nævnte selv, at hele denne debat startede i sommeren 1996 på baggrund af Kommissionens forslag. Hvis nu ministeren havde taget sig sammen i sommeren 1996 og havde sat de undersøgelser i gang med henblik på at se, hvilke effekter Kommissionens forslag ville få på rødspættebestanden, havde ministeren jo haft et godt grundlag til at argumentere over for sine kollegaer i Ministerrådet. Men problemet var, at ministeren ikke foretog sig noget, og da den endelige beslutning blev truffet i Mini-

sterrådet, var der ikke nogen særlig chance for at få de andre overbevist.

En anden ting, jeg også gerne vil tilbagevise, er den opfattelse, ministeren har skabt i offentligheden af, at situationen var 14 mod 1. Sådan er det jo normalt ikke i Ministerrådet. Det er klart, at det var mange pakker, der skulle træffes beslutninger om; men hvis man kigger på rødspættefiskeriet i Nordsøen, er der kun fire lande, der har interesse i det, og havde ministeren bearbejdet de tre andre lande, er jeg sikker på, at ministeren også kunne have overbevist dem – det bekræfter ministeren selv ved at oplyse, at den engelske regering kom med en særlig udtalelse under rådsmødet – og så var det ikke lykkedes for Holland via godt lobbyarbejde og via formandskabet i Ministerrådet at komme igennem med den politik.

Men jeg fortolker ministerens udtalelse om, hvad der skal ske fremover, som noget positivt. Vi har nu 2 år til at få rettet op på den fejl, der er sket, og jeg kan garantere for, at Det Konservative Folkeparti også vil arbejde for, at det kommer til at ske.

(Kort bemærkning).

**Ove Fich (S):**

Hr. Kent Kirk udtalte sig om forhandlingsmulighederne og mente, der burde have været lavet et større forarbejde; men der er jo et element mere i forhandlingsmulighederne, nemlig at man bevæger sig ind på den bane, hvor handlingerne finder sted, og hvis man vil ind på den bane, er der to ting, man ikke skal gøre. Man skal ikke på forhånd sige ja, for så får man ikke mere, men man skal heller ikke på forhånd sige nej, for hvis der ikke er tilstrækkelig mange, der siger nej, får man heller ikke mere. Man skal alt efter temperament sige »ja, men . . .« eller »nej, men . . .«, for så er man inde på forhandlingsbanen.

Jeg føler, at hr. Kent Kirk står som fortaler for en holdning om, at Danmark på forhånd skulle meddele, at vi sagde nej. Det betød, at de andre lande ikke tog Danmark alvorligt i forhandlingerne, og det førte i realiteten til, at et flertal anført af hr. Kent Kirk lammede ministerens forhandlingsmuligheder og efterfølgende kritiserede ministeren for ikke at være kommet hjem med et ordentligt resultat. Hvis det er den linje, man vil videreføre, lover det ikke godt for vores forhandlingsmuligheder i EU, og jeg vil derfor kraftigt opfordre hr. Kent Kirk og Det Konservative Folkeparti til at skifte linje, så vi